

gribende Ændring, men dog en Ændring, som formentlig yderligere vil hindre den smagløse Anvendelse af danske nationale Kendetegn, som nu og da er anvendt fra udenlandsk Side.

Under Forhandlingerne i Udvalget, som har vedvaret i ret lang Tid, er der paa ny etableret en Handel her i Landet efter det saakaldte Sneboldsystem, der giver sig Udslag paa den Maade, at den, der paatager sig denne Handel med Anvisninger, først køber en Vare i en Forretning og da sammen med denne Vare faar Kuponer, som han kan afhænde, og som f. Eks. lyder paa et Beløb af 1 Kr. pr. Stk. Derved indvinder vedkommende noget af den Udgift, han har haft ved at købe Varen, og saa er det Mening, at de, der faar disse Anvisninger, skal bære sig ad paa samme Maade og paa ny sælge Anvisningerne og saaledes i stor Mangfoldighed skaffe Købere til de paa-gældende Varer. Medens de første Kunder paa denne Maade vistnok har en lille Fordel, saafremt Varen overhovedet har nogen Værdi, maa de sidste, der faar disse Anvisninger, i Regelen sidde med Sorteper paa Haanden og faar ikke noget som helst ud af det. Det er ganske utvivlsomt en Handel, der i høj Grad nærmer sig til Begrebet Svindel, og som det er rigtig at forbyde, naar man overhovedet har en Lovgivning som denne om uretmæssig Konkurrence og Varebetegnelse. I saa Henseende har Udvalget og Folketinget tiltraadt en ny Paragraf, hvorved Sneboldsystemets Anvendelse forbydes. Der ligger ikke heri, at man forbyder Anvendelsen af Rabatkuponer og deslige, men kun det System, der her er omtalt, og som nærmere er karakteriseret i Folketingsudvalgets Betænkning. Det er ikke forbudt ved Salg af en Vare at medgive Kuponer, som, opsamlet til en vis Mængde, giver Ret til enten et Par Kopper eller en anden Foræring, men det er Salg af Kuponer af den Karakter, som jeg før omtalte, man søger at ramme. Jeg siger dette ikke for dermed at ville anbefale det andet System, men Folketingsudvalgets Betænkning har udtrykkelig fremhævet, at dette ikke er forbudt, hvad jeg maa give Udvalget Ret i heller ikke er Tilfældet og heller ikke er tilsigtet.

Endelig er der en Ændring i Lovforslagets § 15, som imidlertid kun gaar ud paa at udstrække denne Lovs Bestemmelser om Strafforfølgning til at omfatte Overtrædelser af Paragraffen om Sneboldsystemet.

Jeg tillader mig at anbefale dette Lov-

forslag, for hvis Indhold jeg her saa kort som muligt har søgt at gøre Rede.

Johannes Jensen: Efter at den højtærede Minister har gjort Rede for Forslagets Indhold, skal jeg fatte mig kort. Det er ganske rigtigt, som den højtærede Minister siger, at de fleste Ændringer er af sproglig Art. Jeg gør kun opmærksom paa, skønt det ikke har nogen Betydning, Ændringen til § 1, 3die Stykke, 1ste Linie, hvor det foreslaas at ændre „urigtigt“ til „ulovligt“. Herved er at bemærke, at i den gældende Lov staar der ikke „urigtigt“, men „urigtig“; det vil altsaa sige, at man ikke blot foreslaar slettet selve Ordet, men ogsaa et „t“, der ikke staar i Loven. Men det har naturligvis ingen Betydning.

Med Hensyn til Varer af udenlandsk Oprindelse, der søges solgt her i Landet efter Sneboldsystemet, kan jeg ganske henholde mig til den højtærede Ministers Udtalelse, naar han karakteriserede dette som noget af en Svindel. De Bemærkninger, den højtærede Minister gjorde derom, kan jeg ganske tiltræde.

Den højtærede Minister omtalte vist ikke Forslaget om at lade § 13 udgaa. (*Ministeren for Industri, Handel og Søfart* [Stauning]: Jo!) ...saa er det undgaaet min Opmærksomhed. Jeg vil gerne sige om denne Bestemmelse, der i sin Tid blev sat ind i Loven, at den havde naturligvis den Gang sin Berettigelse, begrundet deri, at Forholdene i mange Aar har været saaledes: — i alt Fald har mange haft den Opfattelse —, at vor Handelsstand var mere tilbøjelig til at handle med udenlandske Varer end med danske, fordi den udenlandske Grossist- eller Fabrikantpris ikke kunde kontrolleres paa samme Maade som den tilsvarende danske, og at man derfor vilde aabne Adgang til at sikre de handlende en vis Avance paa de danske Varer lig med den, de havde paa udenlandske Varer. Men som Forholdene har udviklet sig, navnlig i disse Pristids-tider, er det, som jeg gjorde opmærksom paa forleden Dag under Behandlingen af en anden Sag, gaaet saaledes, at de paa-gældende Mellemandlere ikke har kunnet eller villet opretholde den Avance, som f. Eks. Cigarfabrikanterne havde tilsagt dem, en Avance, som paa visse Mærker kunde gaa op til en 6—7 Kr. De har ikke villet og kunnet opretholde den Avance, saa de er gaaet til at sælge Varerne under den Pris, som Fabrikanterne har forlangt, de skulde sælges til, og i den Henseende maa vi anerkende de Bestræbelser, som